

L'HORA NOVA

El nou Consell

Així que coneguérem amb la precisió necessària l'aixecament feixista que es realitzà a mitjans del juliol passat, la nostra recomanació particular i pública fou aquesta: unitat d'acció. Res més calia recomanar ara, quan encara vivim la plenitud de la lluita a diversos sectors de la península.

Clarament, amb prou expressió i indicant-ne exactament la finalitat humana que tots, absolutament tots els que breguem per anihilar el feixisme cerquem, ho han dit els polítics responsables, els dirigents de les organitzacions proletàries i els que regeixen la vida col·lectiva de les terres catalanes i de les de Castella. Ho han dit al mateix temps que nosaltres, perquè han palpat la realitat de l'hora present, prenyada d'inquietuds i transportadora de l'afany unànime de les multituds que volen viure i progressar en tots els ordres de la vida al ritme de la civilització ben entesa.

I no han estat aquests els únics que ho han dit i que ho han proclamat. Arreu de la terra catalana, al cap d'aquests dos mesos i escaig del nou període revolucionari que vivim, la veu popular ha estat unànime en la crida per la unitat d'acció. Disabte mateix, a la nit, al Teatre Vigatà, aquesta expressió sentimental i realista alhora, crua i viva ensems, rebia l'encoratjament ferm i càlid de l'enorme germinació agrupada pel desig de fer viable i sòlid el nou ordre revolucionari que ha de consolidar la victòria damunt del feixisme.

I bé; no és en va aquest clam popular; aquesta ànsia de renovació vital; l'anhel mateix d'extirpar les accions isolades i sense fre. Perquè no ho és, s'ha constituït a Barcelona el Consell que ara regeix els destins de la nostra terra i que representa el voler de tots nosaltres, de tots els qui sentim repugnància i fàstic davant del conglomerat feixístic que preté ridiculitzar Espanya i fer-li viure els períodes més agres i més incivilitzats.

(Passa a la pàg. 2)

AUSTERITAT

L'individu que s'aprofités pecuniàriament de la greu situació que estem passant, ja podeu dir que és un enemic nostre, perquè deshonra l'esperit de col·lectivisme que ens ha de fer guanyar la guerra.

L'esmerçament de diners sense cap justificació d'ordre col·lectiu, no és tampoc acceptable, i per consegüent cal que sigui evitat en absolut.

Nosaltres estem d'acord en què les pessetes s'han de treure d'allà on són, però per a ésser destinades a obres constructives i pràctiques. No han de gastar-se més diners dels que es necessiten, i molt menys fer dispendis inútils.

La revolució, que tot just ha començat, és absolutament una revolució d'ordre econòmic i és indispensable que tot el nostre esforç vagi encaminat a salvar l'economia del país. No podem admetre la frase de què en el nou ordre econòmic «TOTS SEREM POBRES IGUAL». Es necessari substituir-la per aquesta altra «TOTS SEREM RICS IGUAL».

No hem de voler, ni el volem, un país miserable i trist, sinó que exigim un país pròsper i alegre. Per a conquerir misèria, no ens cal cap revolució.

Per això és necessari començar l'obra pels fonaments, i en aquesta primera fase de la revolució hem de situar-nos aptes per a continuar la reconstrucció econòmica. Cal, doncs, austeritat, que vol dir la màxima atenció en l'esmerçament de cabals. Com més austers siguin els elements directius i més austers siguem tots, més ajut podrem donar als nostres germans que es desangren en els fronts de batalla. Perquè, companys, la guerra continua i no ens cansarem de repetir que, actualment, la única cosa important és guanyar la guerra.

Quan la guerra sigui guanyada, vindrà la segona fase de la revolució, i aleshores s'exigiran comptes als dirigents de la primera etapa. Si tothom ha complert amb el seu deure, el poble els ratificarà la seva confiança, però si l'actuació ha estat interessada o tèrbola, les responsabilitats seran exigides amb tota cruïsa.

La segona fase de la revolució no permetrà que ningú, tant si és de ciutat com de pagès, s'hagi aprofitat dels moments de desgavell i de lluita per a convertir-se en nous rics. Que no es cregui ningú que sigui tolerat substituir un propietari per un altre. Això seria probablement encara pitjor, perquè «POLL RESSUCITAT PICA MES QUE ELS ALTRES».

No cal fer-se il·lusions; de nous rics no en volem ni en tindrem.

RAMON VILACÍS